

cugu iz vrećice. Posvuda lebde virusi, a virus grijeha raste eksponencijalno! Barbara je, naravno, najgora među njima. Rukom mazi po bedru onog influensera/fitness trenera Alana na 3 od 7 *storyja*. Ako tako ne bude zaradila koronu, neće nikako. Nakon Instagrama molila sam se za njenu dušu dva i pol sata, ali demonske su sile bile pre-jake. Mama spava. Barbara se vraća pod gasom u 3:32, tipka po mobu, smijulji se, sigurno gleda Alanove polugole fotke iz kupaonice. Ili Alanove fotke iz BMW-a. Ili Alanove izazovne sklekove. Kažem joj: „Sestro, znam što si radila.” Ona kaže: „Sanja, sačuvaj minimum dostojanstva.” Molim? Ja imam dostojanstva na bacanje! Čekaj malo, je l' to susjed pušta muziku?

Čuje se elektronska glazba sve glasnije.

Usred korona krize! Neki sablasni *techno*... Kao da sam na Ultri. Bože mili. Sigurno se i drogira. Nego, Barbara meni veli: „Džadžuješ me, a misliš da ja ne vidim kako ti stalkaš susjeda preko puta?” Koga? Susjeda s lošim ukusom? On mene ne zanima! I nisam ja kriva što on stalno ili pušta svoje glupo elektro smeće, ili izlazi na balkon i puši e-cigaretu pa ga slučajno okrnem pogledom i onda duboko požalim zbog toga. Tiše malo s tim drdanjem, neki se ovdje mole! Bože, zašto bi mene zanimao taj frajer s hrpom love, Mercedesom, Breitlingom i dvoetažnim stanom u kom živi sam samcat? Objest! Ja prezirem materijalizam, a prezirem i e-cigarete. Barbara mi ne vjeruje. „Bacaš smeće u isto vrijeme kada i on. Jedino tada raspustiš kosu i obučeš najbolju odjeću iz Reserveda. Stojiš ispred prozora, buljiš i izgledaš užasno *creepy* i zaljubljen. Onda se kasnije moliš figurici Isusa kako bi isprala grešne misli! Da ti kažem nešto: nećeš ih nikada ispratiti, a nisi NIPRIJE!” Isuse, ti znaš da to nije istina! Ugasi više muziku, ja sam usred važne stvari! Ugasi, zaboga! Oprosti što sam povisila ton, ali taj... taj... Da, u izolaciji sam, ali svoje vrijeme koristim razborito! Nisam pokleknula! Nisam pojela nijednu napolitanku previše. Samo tri dnevno. Nisam čak otvorila Nutellu, eno je, u frižideru. Nisam *binge-watchala* serije. A nisam niti gledala tog tipa. Nisam maštala o njemu. Izolacija nekima pomuti razum pa im se počnu sviđati, ono, frikovi s Tindera, Badoo a i neki hrvatski političari. Ali ja nisam kao Barbara. Ja neću biti kao

Barbara. Ja nisam kao druge djevojke. Ne! Ja sam drukčija! Moja duša je čista! U meni ima nešto sveto i neokaljano. Mene će ova kriza ojačati. Vjeruj mi, Isuse. Je l' mi vjeruješ? Daj mi neki znak. Želim tvoj odgovor. Daj mi znak, Isuse. Daj mi znak. Molim te, Isuse -

Potres. Sve podrhtava. Ruše se stvari s policia i vitrina, njiše se luster, tresu se čitava soba. Figurica Isusa padne na pod i razlomi se u više dijelova. Sanja vrisne. Stoji ukupljena neko vrijeme, a onda se primakne prozoru.

Ništa mu nije. Hvala ti, Isuse.

Beatrica Kurbel

NJEGOVE LEKCIJE O SIGURNOSTI

HELENA: Dobro znam što misliš o paljenju svijeća iz obijesti i nama koji ih koristimo bez opravdanog razloga. Iako ove koje sam sada upalila nećeš vidjeti niti ćeš osjetiti njihov umjetni miris, zastala sam i dobro razmislila gdje ću ih staviti. Znam da bi mi rekao da je to kičasta pomodna glupost koju previše neopreznih ljudi koristi za navodno bolju atmosferu, no ipak sam iz čistog mira, bez potrebe i povoda odlučila da se nađemo negdje na pola puta. Prije nego sam ih upalila, odredila sam njihovu najmanje riskantnu poziciju, dovoljno daleko od zastora, rubova komode i prolaza. Kada se idući puta vidimo, mislim... stvarno vidimo - tada ću kao usput natuknuti da živim malo opreznije nego prije, a ovo će biti savršen primjer. Ti ćeš biti ponosan iako to nećeš priznati. Reći ćeš samo da je došlo krajnje vrijeme da počnem živjeti odgovorno jer sam ipak danas, u ovim ludim vremenima napunila okruglih pedeset godina. Ili možda nećeš. U slučaju da si mi prestao brojati godine i da si zaboravio da je danas moj rođendan, još neko vrijeme ćeš misliti da mi je negdje oko četrdeset i pet. Mislim da je to posljednji rođendan koji si mi čestitao. Tada su nas cure još izvodile na večere koje smo mi plaćali, a one su nam pričale o svojim ispitima i planovima. Nitko od gostiju za susjednim stolovima nije mogao ni pomisliti da ćemo se za par sati ti i ja oprostiti pa otići svojim kućama na različite dijelove grada, a one će otići dalje, naći sa svojim frendicama i dečkima, ponosne na sebe zato što smo još jednom večerali kao nekada. Nitko od nas koji smo te večeri jeli i nazdravljali na tom mjestu nije razmišljao gdje će biti za pet godina. Ja sigurno nisam mogla ni zamisliti da će me Željka i Mirta pred moj pedeseti rođendan odvesti u Rim. Sa četrdeset i pet sam sa vama sjedila u talijanskom restoranu, a pet godina kasnije sam svoju najfiniju svilenu bluzu zamazala

umakom od bosiljka i rajčice u samom centru Rima. Jebiga, bila sam pripreta i nepažljiva. Serem. Bila sam očajna. U ta četiri dana shvatila sam da se moje prijateljice svakodnevno čuju sa svojom djecom, a naše kćeri nisu poslane ni jednu jedinu poruku usprkos vijestima da broj evidentirano oboljelih od korone baš u Italiji raste iz dana u dan. Kada sam im javila da ćemo se vratiti prije predviđenog datuma, Petra je napisala nešto u stilu "Ok, samo nemojte paničariti. Vidimo se".

Mrlja je trajno ostala kao podsjetnik na ono što sam si obećala nad tim skupim tanjurom talijanske tjestenine. Naravno, to obećanje samoj sebi sam prekršila. Čim sam ušla u kuću, prva sam im se javila. Kada sam im rekla da su mi na granici odredili samoizolaciju, nastao je tajac. Dobila sam dvije tišine u dva razgovora, sa obje naše kćeri. Ivce, nešto smo gadno zajebali sa njima! One nikako nisu pronalazile način da u svoje rasporede uguraju dolazak ovdje kako bi mi ostavile nešto hrane i toalet papira. Zar to nije užasno? Jednostavno se nisu mogle dogovoriti i podijeliti! Prije nego si ti preuzeo sve na sebe, svađale su se kao da ponovno imaju pet godina, osim što je ovoga puta bila riječ o igri koju ni jedna nije željela igrati. Ti si me zvao svakoga dana i pitao imam li temperaturu ili neke simptome. Ti si mi kupio knjige na kiosku da mi ne bude dosadno. Istina, nemam pojma odakle ti ideja da ću čitati ljubice, no važna je namjera. Ti si mi neki dan na svojim jadnim leđima donio vreću sa deset kilograma krumpira. Ti me zoveš navečer prije spavanja da me pitaš jesam li prolupala sama zatvorena u ovoj kući. Dobro znaš da sam sklona cikličnim mislima i žaljenju za prošlim vremenima ako malo duže stojim na jednom mjestu. Ti mi svakog jutra šalješ poruku da ne zaboravim popiti beta-

blokatore, iako ih zadnje dvije godine bez ikakvih podsjetnika pijem svakoga dana u isto vrijeme. Ti si brineš kako podnosim činjenicu da ipak nisam besmrtna, iako smo se davno razišli po tom pitanju. Više mi čak ni ne nabijaš na nos sve ono što sam ja nazivala životom punim plućima, a ti glupošću kamikaze. Samo si ovdje. Ti si sada zaista ovdje, dolje, u kuhinji. Izvlačiš prljavo suđe iz perilice koje sam slagala prije nego što ćeš doći. Svaki tanjur i šalicu ručno ispiriš pod vodom jer te nervira moj šlampavi način bez te predradnje. A tko si mi ti? Na svim papirima piše da smo nekada živjeli u ovoj kući, dobili te dvije pizde od kćeri i sporazumno se razveli. I što da ja sada radim sa svim tim? Što da ti kažem kada me nazoveš iz auta da mi kažeš što si mi sve ostavio iako će sve te vrećice biti preda mnom, a i sama znam što sam ti poslala u popisu. Naše povremene tišine koje sada imamo u razgovorima više ne slične onima od prije petnaest godina u vrijeme razvoda kada smo si željeli ružne stvari. Ovo su brižne tišine. Teške su i naporne, kao i svako moje zahvaljivanje. Znaš da čujem zveckanje posuđa u kuhinji, i ne trudiš se biti tih. To je tvoj način da me pokušaš nagovoriti da i sa suđem barem probam na tvoj način, kao što si me nekada pokušao odučiti od svijeta iz objesti. Što da ti kažem, osim da je lijepo napokon čuti drugu osobu o ovoj kući na samom kraju ulice koja je danima prazna.

Ivan Penović

BIT ĆU TELEVIZOR

Preko puta mene živi starija žena, sama. Prije ovog sranja sjedila je svaki dan na balkonu i pušila jednu za drugom. Za vrijeme karantene pridružila joj se obitelj, djeca s djecom. Ili su sada samo stalno doma i žive tu oduvijek, ne znam, nije da baš špijuniram susjede. Ovo sam primijetio u prolazu.

Najviše se zadržim na polici s konzervama. Dok u ruci držim konzervirani ananas nije mi u glavi havajska kuhinja kućne radinosti. Gledam sebe iz trećeg lica kako trčim kroz šumu i naoštrenom granom sekvoje (sekvoja zvuči holivudski, znam da nema takve grane) otvaram taj ananas. Sreća da ananas može preživjeti sedamsto godina konzerviran. Mrak je, sreća da je ananas žut pa ga vidim. Pitanje je tko ga još može vidjeti. Nisam spomenuo da bježim od nečega (da ne kažem čudovišta, zvučalo bi djetinjasto), to se podrazumijeva ako si u šumi. Ananas je dobar izbor, uzet ću tri konzerve. Dvije pojedem do sutra, s četiri ću već izgledati k'o idiot na blagajni.

Kada je starija susjeda pušila na balkonu, bila je namrgođena. Ne bi rekla *dobar dan* kad bih prolazio ulicom, pa sam se prestao javljati. Kada si na balkonu, svi prolaznici su ispod tebe. Ne bih se ni ja javio. Ako sam na svom balkonu, ne znači da sam na javnoj površini, stoko provincijalna.

Ovo s ananasom trajalo je ravno pet dana, odnosno dva odlaska u dućan. Znači ono kad jedete tako nešto voćno pa malo pecka, pa si pomisliš to je tako jer je zdravo. To vitamini rade. To nepce reagira na zdravoću. E, ne volim to. Osjećam se prepošteno kad jedem voće, previše dobronamjerno.

Susjed koji živi u stanu do spomenute susjede pred Uskras je nakačio barjak na balkon. Pasalo mi je to onako na razini bazične događajnosti. Susjedi to ne odgovara, ali ne iz domoljubnih razloga. Njoj to ne odgovara isto na razini bazične događajnosti.

Sada mi je malo jasnije kako smo izmislili Boga. Generalno, u mraku je poanta. Što je mračnije, Bog više svijetli. Na koncu, odnosno na početku, bio je samo mrak, a onda je došao Bog i rekao „Više svijetla“.

Kada sam bio malo niže i slađe dijete nego što sam sad, najdraže mi je bilo ići u krevet nakon gledanja akcijskog filma neprimjerenog za moje godine. Postavio bih se u tijelo glavnog junaka i odvratio si alternativni scenarij spašavanja svijeta od zlih neprijatelja koji te gone po mračnoj šumi dok otvaraš ananas koji svijetli u mraku.

Tako da sam podsvjesno bio spreman za ovo sranje. I više nego spreman. Ne baš za karantenu, ali za ovo trčanje po šumi da, kad to već dođe.

Susjeda u jednakoj mjeri sve ove dane sjedi na balkonu, ali puši jako malo i nimalo. Vjerojatno joj je jedan od unuka prigovorio što joj smrdi iz usta. Znajući nju, a ne znamo se baš dobro, nju to nije pogodilo. Prema tome, brižna kći vjerojatno je porazgovarala s majkom, ne zbog djece, nego za njeno dobro.

Prestao sam pratiti vijesti prije dva tjedna i osjećam se dobro koliko i loše zbog toga.

Nakon toliko buljenja u susjednu zgradu uspio sam dokučiti da ne gledam u dva, nego u tri stana. Ne znam zašto